

„Aaah!“

Din prea mare grabă, Șoricelul alunecă și căzu în zăpadă.

„Vai! Am împrăștiat toate scrisorile!“

Cuprins de panică, Șoricelul le strânse cât putu de repede și le puse înapoi în geantă.

Dar, uitându-se mai bine la ultima scrisoare pe care tocmai o ridicase de pe jos, Șoricelul scoase un strigăt. Plicul se udase de la zăpadă și numele destinatarului nu se mai putea desluși.

„Ce mă fac? Acum nu mai am cum să știu cui să-i duc scrisoarea! Mare încurcătură... oricum, mai întâi trebuie să duc cât mai repede celelalte scrisori.“

Șoricelul porni la drum înaintând cu greu prin nămeți.

— Doamnă Iepuroaică, plicul dumneavoastră.

— Domnule Corb, aveți o scrisoare recomandată.

Văzând cât de abătut era Șoricelul cel mereu voios și zâmbitor, animalele pădurii începură să se întrebe îngrijorate:

— Ce s-o fi întâmplat cu Șoricelul? De ce-o fi atât de necăjit?

Apoi, ochii le căzură din nou pe desenul aproape șters care îl înfățișa pe destinatar.

— Uite, are geantă neagră, cum am eu! spuse Iepuroaica.

— Are șorț albastru ca și mine! zise Bufnița.

— Nu vedeți că poartă căciulă și fular ca ale mele? Pentru mine e scrisoarea! interveni Vulpoiul.

Deodată, din spatele Ursului se auzi un strigăt:

— Au, au! Codița mea!

Din nebagare de seamă, Ursul călcase pe codița Șoricelului.

— Vai, iartă-mă! N-am vrut! Își ceru scuze Ursul.

Însă chiar atunci, toate animalele exclamară într-un glas:

— Asta era! Cârlițul acela de pe scrisoare e o codiță! Scrisoarea e pentru tine, domnule Șoricel! Mai privi încă o dată scrisoarea, comparând atent desenul cu înfățișarea Șoricelului.

Emoționat, Șoricelul deschise plicul și citi cu voce tare:

- E minunat! Să-l îndrumi chiar pe Moș Crăciun!
- Ce noroc pe tine! Ai să te plimbi cu sania Moșului!
- Tuturor le-ar fi plăcut să fie în locul Șoricelului.
- Asta doar datorită ajutorului vostru! le spuse recunoscător Șoricelul.

